

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2024 r. na posiedzeniu bez udziału stron

**w sprawie R. M. wniosku obrońcy skazanego**

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13 czerwca 2024 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 69/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 3 listopada 2023 r., sygn. akt II K 120/22, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

**p o s t a n o w i ł**  
**wniosku nie uwzględnić.**

## UZASADNIENIE

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, przede wszystkim art. 25 § 1 – 3 k.k., poprzez błędną ich wykładnię - i wniósł o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Podniósł, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz „uchybień Sądu Apelacyjnego są tego rodzaju, że mogą skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia, a wyrządzona oskarżonemu szkoda wskutek kontynuowania wykonywania orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie miała dla niego nieodwracalne skutki, w szczególności, że oskarżony nigdy wcześniej nie wszedł w konflikt z prawem i nie przebywał w zakładzie karnym”.

Sąd Najwyższy stwierdza, że wniosek obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja wstrzymania wykonania wyroku określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero w istocie wówczas, gdy bądź to (niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej) już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania słuszności tej kasacji, bądź też wówczas, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki.

Trzeba więc zauważyć, że samo powołanie się na treść zarzutów nie może być uznane za wystarczające do przyjęcia, iż konieczne jest wstrzymanie wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Nie może ono bowiem automatycznie przesądzać o tym, że na pierwszy rzut oka istnieje podstawa do odstąpienia od domniemania trafności ocen i ustaleń przyjętych za podstawę prawomocnego wyroku już na etapie rozpoznawania niniejszego wniosku.

Sąd I instancji przyjął działanie oskarżonego w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej z art. 25 § 2 k.k. W kasacji zarzuca się niezastosowanie przez Sąd instancji z art. 25 § 1 k.k. lub z art. 25 § 3 k.k. Jest rzeczą oczywistą, że ocena zarzutów kasacyjnych w tym zakresie musi odbyć się po merytorycznym rozpoznaniu samej kasacji, a nie w toku postępowania incydentalnego, jakim jest posiedzenie w przedmiocie wniosku o wstrzymanie orzeczenia. Na obecnym etapie postępowania kwestia ta nie jawi się na tyle wprost, by stała się przyczyną wstrzymania prawomocnego wyroku skazującego R. M.

Nie negując trudnej sytuacji osobistej skazanego należy podnieść, że okoliczności z tym związane w pierwszej kolejności winny być podstawą dochodzenia przez niego możliwości uzyskania przerwy w odbywaniu kary.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]

